

ikke være en Kommunalbestyrelse her i Landet, som ikke med stor Frygt vil se hen til, om de kommunale Byrder, Formue- og Lejlighedsafgiften og Hørfornsstatten ikke stige væsentlig paa Grund af denne Lov. Det er ganske naturligt og korrekt, for det er deres Pligt at se at holde den finansielle Balance for Kommunen og ikke behyrdede Landbruget og Skatteyderne yderligere, hvilke i Forvejen kunne være stærkt nok behyrdede. Der kommer altsaa disse to Tendentser, den ene til at sætte det saa lavt som muligt, den anden saa højt som muligt. Der vil, navnlig i Begyndelsen, indtil der har uddannet sig en vis Praxis, det Hele komme til at hænge. Der have vi saa Amtmændene og Ministeren; det er dem, som skulle afgøre det. Hvis den ærede Indenrigsminister eller en Efterfølger af ham har mere Interesse for at faa en god finansiell Balance i Kommunerne og at forhindre Kommunernes Skatteydere i at blive overbehyrdede, vil han rimeligvis give de Kommunalbestyrelser Medhold, der søge at begrænse det saa nær som muligt. Er det derimod en Indenrigsminister, der har et meget varmt Hjerte for de fattige og regner, at en fattig Mand kan ikke leve for to eller maasse tre hundrede Kroner, kan det rimeligvis blive Resultatet, at Kommunalbestyrelserne komme overmaade højt op. Jeg siger: Det er ikke Kommunerne, det kommer an paa; det er Administrationen, i sidste Instans Indenrigsministeren, der kommer til at afgøre, hvorledes denne Lov skal virke, om den ene eller anden Side bliver prægraveret.

Der næst er der et andet Hovedmoment, som støder mig ved Loven, og jeg tror vi kunde forbedre den, hvis vi havde Lov til at tale om den og beholde den til næste Samling. Verden gaar jo dog ikke under med denne Rigsdags Samlings Slutning. Der kommer jo dog et Aar igen, og Alderdomsforførgelse er saa forholdsvis ny. Om vi tog et Aar til at faa det bedst mulige Resultat, var Ulykken ikke saa stor. Visnepolititere ere vi jo ikke; vi ønske alle at fremme Lovene. Jeg tør sige: der er vist ikke noget Medlem af dette Ting, som ikke har arbejdet nok saa ivrigt paa at fremme de Lovforslag, der foreligge. Men der gøres ved denne Lov, som allerede Titlen viser, et Skel mellem de værdige trængende og de andre. Det er vel de uværdige trængende; for Modspørgningen til de værdige trængende er de uværdige trængende, det bliver ikke anderledes, saaledes, at altsaa alle de gamle trængende over 60 Aar, som ikke kunne komme ind under denne Lov, derved

faa et Stempel paa sig for, at de ere uværdige trængende. Og naar man saa opstiller saa strenge Bestemmelser, som jeg antager det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) ikke er enig i, at en Mand, der i sit 51de Aar paa Grund af tilfældige Omstændigheder har faaet Fattighjælp, som han maatte betale tilbage til næste Aar, er udelukket fra at komme ind under denne Lov, og denne saar et Stempel paa sig som uværdig trængende, og naar vi saa tillige erindre, under hvilket Herredømme, under hvilket Regime, for at bruge dette Udtryk, de komme, naar de komme ind under det almindelige Fattigvæsen, forekommer det mig lige godt haardt, at man ikke har været mere human og liberal med Hensyn til de Betingelser, som opstilles for, at en fattig kan faa Brødfødsel, „værdig trængende“.

Men jeg skal ikke forlænge denne Diskussion. Jeg har blot ønsket at motivere min Afstemning. Min Mening er at arbejde til at faa en god Alderdomsunderstøttelse, men jeg tror, at dette Lovforslag vil sætte Stop i lange Tider for en virkelig Forførgelse i den Retning. Vi komme ikke ud over dette. Men det er ikke alene ikke det bedste, vi kunne naa, men det er i mange Henseender daarligt. Naar jeg altsaa stemmer mod Loven, skulde det være som en Erklæring om, at vi gjorde bedre i at gemme den Ting til næste Samling og se, om vi ikke kunne naa et bedre Resultat.

Caspersen: Jeg kan i meget holde mig til, hvad der blev fremført af den sidste ærede Taler. Men jeg skulde dog tillade mig at fremkomme med en ganske kort Udtalelse til den højtærede Indenrigsministers Omtale af den nuværende Fattighjælp og saa den fremtidige efter dette Forslag. Naar jeg bebrejdede det ærede Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen), om jeg maa bruge det Udtryk, at han var fremkommen med denne Henvendelse til den højtærede Minister, var det ikke, fordi jeg i Virkeligheden troede, den vilde blive taget til Følge; for det vil den ikke, i alt Fald ikke taget til Følge paa en anden Maade, end Forholdet er nu mellem Autoriteterne og de forskellige Kommunalbestyrelser. Selvfølgelig veed jeg godt, at en Kommunalbestyrelse ikke nu kan lade et Fattiglem gaa fuldstændig for Gud og koldt Vand, det vilde jo i og for sig være umenneskeligt, jeg gaar ud fra, at ingen Kommunalbestyrelse vil det, men jeg veed, at der vil blive stillet Fordringer i saa Henseende. Men er nu Stillingen den samme efter den nye Lov? Har man Grund til at tro, at Ministeriet paa en anden og vara